

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Alicja Wiśniewska
Ławnicy:	Elżbieta Bruś Małgorzata Zarzecka
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Krysiuk

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **I. W.**

przeciwko **K. K. (1)**

o ustalenie istnienia stosunku pracy oraz zapłatę ekwiwalentu za używanie odzieży roboczej i jej pranie, wynagrodzenia za czas gotowości do pracy, wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych

I. Ustala, iż pomiędzy powódką **I. W.** a pozwanym **K. K. (1)** w okresie od dnia 6 grudnia 2012r. do dnia 19 lipca 2013r. istniał stosunek pracy na warunkach określonych w umowie o pracę z dnia 2 listopada 2012r.

II. Zasądza od pozwanego **K. K. (1)** na rzecz powódki **I. W.** kwotę 35,00 zł (trzydzieści pięć złotych zero groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lipca 2013r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za używanie odzieży roboczej i jej pranie.

III. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

IV. Odstępuje od wzajemnego obciążania stron kosztami zastępstwa procesowego.

V. Nakazuje pobrać od pozwanego **K. K. (1)** na rzecz **Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Suwałkach)** kwotę 142,00 zł (sto czterdzieści dwa złote zero groszy) tytułem opłaty sądowej, od której powódka była zwolniona.

## UZASADNIENIE

Powódka **I. W.** zd. S. w pozwie wniesionym przeciwko **K. K. (1)**, po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa (k.111-112) domagała się ustalenia istnienia stosunku pracy pomiędzy nią a pozwanym w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 28 sierpnia 2012r. do dnia urodzenia dziecka oraz zapłaty następujących kwot: 2000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych; 140 zł tytułem ekwiwalentu za używanie własnej odzieży roboczej i jej pranie; 1.858 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za czas pozostawiania

w gotowości do pracy w okresie od 1 czerwca 2013r. do 17 lipca 2013r.; 2.130 zł netto tytułem wynagrodzenia z pracą w godzinach nadliczbowych, niedziele i święta. Wniosła również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Argumentowała, że faktycznie była zatrudniona przez pozwanego od dnia 28 sierpnia 2012r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako sprzedawca. Dopiero w dniu 2 listopada 2012r. strony potwierdziły jej zatrudnienie umową o pracę zawartą na piśmie na czas określony do dnia 31 stycznia 2013r., w której wskazano, iż będzie ona świadczyła pracę w wymiarze ¼ etatu, co nie polega na prawdzie. W czasie pracy u pozwanego powódka wielokrotnie świadczyła pracę ponad 8 –godzinną normę, w zależności od potrzeb pracodawcy pracowała nawet po 14,15 i 16 godzin, jak również w niedziele i święta. Za pracę w godzinach nadliczbowych, w niedziele i święta nie otrzymała od pozwanego stosowanego wynagrodzenia.

W dniu 7 grudnia 2012r. powódka złożyła pozwanemu oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron, nie wiedząc iż jest w ciąży. W związku z tym powódka następnie złożyła pozwanemu oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę jako złożonego pod wpływem błędu i stąd domaga się ustalenia istnienia stosunku pracy między stronami do dnia porodu.

Ponieważ pozwany pracodawca po złożeniu przez powódkę oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli nie dopuścił jej do pracy, domaga się zapłaty wynagrodzenia od dnia 1 czerwca 2013r. do dnia porodu. Pozwany nie wypłacił powódce również należnego ekwiwalentu pieniężnego za używanie własnej odzieży roboczej i jej pracy, który w zakładzie pracy u pozwanego został określony na kwotę 105 zł za kwartał.

Uzasadniając roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych wskazała, iż doszło do tego poprzez rejestrowanie przez pozwanego wizerunku pracownic korzystających z toalety, w tym wizerunku powódki, za pomocą kamery, która została ukryta w toalecie, w miejscu wykonywania pracy przez powódkę.

Pozwany K. K. (1) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom wskazanym w pozwie. Argumentował, że powódka składając oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę była świadoma, że jest w ciąży, dlatego też jej oświadczenie jest ważne i skuteczne. Pozwany zaprzeczył aby powódka świadczyła na jego rzecz pracę przed dniem 1 listopada 2012r. i po 5 grudnia 2012r., jak również pracę w godzinach nadliczbowych, w dni świąteczne i niedziele. Powódka w czasie zatrudnienia korzystała z odzieży roboczej i obuwia roboczego zapewnionych przez pozwanego, to pozwany zapewniał również ich pranie. Pozwany zanegował również, iż utrwał wizerunek powódki bez jej zgody oraz fakt rzekomego zamontowania kamery w toalecie pracowniczej, z której korzystała powódka.

### **Sąd Pracy ustalił, co następuje:**

I. W. zd. S. pozostawała zatrudniona przez K. K. (1) prowadzącego Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) w S. od dnia 2 listopada 2012r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 01.11.2012r. do 31.01.2013r. , w wymiarze ¼ etatu, za wynagrodzeniem 400 zł brutto miesięcznie, na stanowisku sprzedawcy. Pracę swoją wykonywała w barze (...) prowadzonym przez K. K. (1) przy ul. (...) w S., który był czynny od poniedziałku do niedzieli w godz. 9.00- 21.00. Pracownicy baru pracowały według ustalonego wcześniej grafika w godzinach pracy baru, a w przypadku dostawy kurczaków przychodziły do pracy również na godzinę 6.00 rano aby przygotować kurczaki. I. W. z reguły świadczyła pracę w wymiarze dwóch godzin dziennie. Na dzień 14 listopada 2012r. K. K. (1) poza I. W. zatrudniał następujące osoby: na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy: A. L., I. P., A. S. (1), M. D., M. A.; na umowę o pracę na ½ etatu: S. S. (2); na umowę o pracę na ¼ etatu: A. G., B. K., K. B., A. J., A. S. (2), M. S., na umowę zlecenie: K. K. (2) (dowód: świadectwo pracy k.5 części B akt osobowych powódki, zeznania świadków: A. S. (2) k.84, M. D. k.261-262v, B. K. k.262v-263v, A. S. (1) k.263v-264 K. K. (2) k.329-329v, harmonogram dni pracy k.57, protokół kontroli PIP w S. wraz z załącznikami k.282-324).

Tytułem ekwiwalentu za używanie własnej odzieży roboczej i jej prawnie pozwany wypłacał swoim pracownikom kwoty po 105 zł na kwartał (dowód: zeznania świadków: B. K. k.262v-263v, A. S. (1) k.263v-264). Pracodawca nie wypłacił I. W. ekwiwalentu za używanie własnej odzieży roboczej i jej prawnie (bezsporne).

W dniu 29 listopada 2012r. I. W. złożyła podanie o rozwiązanie umowy o pracę zawartej w dniu 2 listopada 2012r. za porozumieniem stron, z dniem 5 grudnia 2012r. K. K. (1) wyraził na to zgodę i wiążący ich stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 5 grudnia 2012r. za porozumieniem stron (dowód: podanie k.1, świadectwo pracy k.2 części C akt osobowych powódki). Przed złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę I. W. dwukrotnie - w dniu 22.11.2012r. i 26.11.2012r. odbyła wizytę w Prywatnym Gabinecie Ginekologicznym K. Z.. Podczas pierwszej wizyty w badaniu ginekologicznym stwierdzono nadżerkę macicy, nie stwierdzono ciąży. W czasie kolejnej wizyty w dniu 26 listopada 2012r. stwierdzono dalszy brak miesiączki, w badaniu usg – brak ciąży, postawiono tę sama diagnozę – wtórny brak miesiączki i zalecono kontynuowanie przyjmowania leku microgynum. Następnie w dniu 12 grudnia 2012r. I. W. odbyła wizytę w Gabinecie Ginekologicznym S. K.. W czasie badania stwierdzono macicę nieco powiększoną, rozpoznano wtórny brak miesiączki, stan zapalny pochwy, nadżerkę szyjki macicy. Wykonano usg dopochwowe i znaleziono pęcherzyk ciążowy, płodu nie znaleziono. Lekarz ginekolog poinformował pacjentkę, iż prawdopodobnie jest ona w ciąży (dowód: historia choroby k.236, 238, wynik badania cytologicznego k.239, zeznania świadków: K. Z. k.329v-330, S. K. k.330-330v).

W dniu 15 grudnia 2012r. I. W. trafiła na Oddział Ginekologii, Patologii Ciąży i Położnictwa Szpitala Wojewódzkiego w S. z rozpoznaniem ciąży w 9 tygodniu i zagrażającym poronieniem (dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k.98v). W związku z zagrożeniem ciąży I. W. udzielono szpitalnej opieki medycznej w następujących okresach: 15-18.12.2012r., 28.01.2013r. – 01.02.2013r., 29.03.2013. – 03.04.2013r., 30.04.2013r. – 03.05.2013r., 11.06.2013r. – 14.06.2013r., 09.07.2013r. – 12.07.2013r. (dowód: historia choroby k.97 - 103, k.159, 183, 193, 213).

W dniu (...) I. W. złożyła oświadczenie woli skierowane do K. K. (1), w którym oświadczyła, iż uchyła się od skutków oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stroną albowiem w dacie jego składania nie wiedziała, że jest w ciąży. Oświadczenie to przesłała K. K. (3) na adres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej – S., ul. (...), które po dwukrotnej awizacji wróciło nie odebrane (dowód: oświadczenie z dnia 14.05.2013r. k.24, dowód nadania korespondencji k.25,26, wpis w (...) k.29)

W dniu 19 lipca 2013r. I. W. urodziła córkę O. (dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k.125, odpis aktu urodzenia k.357).

### **Sąd Pracy zważył, co następuje:**

Bezspornym w sprawie pozostaje fakt, iż w dniu 29 listopada 2012r. strony, z inicjatywy powódki, zawarły porozumienie na mocy, którego postanowiły o rozwiązaniu z dniem 5 grudnia 2012r. umowy o pracę zawartej w dniu 2 listopada 2012r. Taką formę rozwiązania umowy o pracę przewiduje przepis art. 30 §1 pkt. 1 k.p. i nie budzi ona żadnych wątpliwości.

W niniejszym procesie powódka zakwestionował jednakże skuteczność swojego oświadczenia woli złożonego w dniu 29 listopada 2012r., ze skutkiem na dzień 5 grudnia 2012r. wskazując, że złożyła jej pod wpływem błędu polegającego na tym, że nie wiedziała o tym, iż jest w ciąży. Argumentację powódki w tym zakresie Sąd uznał za uzasadnioną albowiem potwierdza ją wynik postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie.

W myśl art.84§1 k.c., który poprzez przepis art. 300 k.p. ma również zastosowanie do stosunków z zakresu prawa pracy, w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej.

Uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie (art.88§1 k.c.).

Błąd jest wadą oświadczenia woli polegającą na tym, że składający je działa pod wpływem niezgodnego z prawdą wyobrażenia o rzeczywistości lub jej elemencie, dotyczy treści czynności prawnej i jest istotny, czyli taki, który uzasadnia przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i ocenił sprawę rozsądnie nie złożyłby oświadczenia takiej treści.

Zgodnie z wypracowanym poglądem orzecznictwa oświadczenie woli pracownicy o wypowiedzeniu umowy o pracę dotyczy czynności prawnej odpłatnej. Dla uchylenia się od skutków prawnych takiego oświadczenia woli, w przypadku złożenia go przez pracownicę pozostającą w błędzie co do stanu ciąży, nie jest wymagane, by błąd został wywołany przez pracodawcę, chociażby bez jego winy albo by pracodawca wiedział o błędzie lub z łatwością mógł go zauważyć - art. 84 § 1 k.c. stosowany odpowiednio i zgodnie z zasadami prawa pracy - art. 300 k.p. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 2003r., I PK 206/02).

Zdaniem Sądu powódka składając oświadczenie o rozwiązaniu z dniem 5 grudnia 2012r. umowy o pracę działała pod wpływem błędu, co do tego, że jest w ciąży. Powódka przyznała, iż w czasie zatrudnienia u pozwanego starała się ze swoim partnerem o dziecko, jednakże z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że przed złożeniem oświadczenia pracodawcy w dniu 29 listopada 2012r. wiedzy na temat ciąży nie miała. Świadczy o tym najdobitniej fakt, iż przed tą datą dwukrotnie, tj. dnia 22 listopada i 26 listopada 2012r. odbyła wizyty u lekarza ginekologa, który ciąży nie stwierdził, a objawy na które w wywiadzie powoływała się powódka zakwalifikował jako wtórny brak miesiączki i w tym kierunku przepisał stosowne leki. W trakcie wizyt lekarskich były również przeprowadzone badania USG, gdzie również stwierdzono brak pęcherzyka ciążowego. Ciąża powódki nie została w 100% potwierdzona również podczas kolejnej wizyty lekarskiej już w dniu 12 grudnia 2012r. albowiem podczas badania płodu nie znaleziono. Lekarz ginekolog stwierdził podejrzenie niskiej ciąży informując pacjentkę, iż prawdopodobnie jest ona w ciąży, co zostanie potwierdzone w momencie znalezienia płodu i serca.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że gdyby powódka w dacie składania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę wiedziała o tym, że jest w ciąży nie miałaby żadnego interesu aby z takim wnioskiem występować i dobrowolnie zrezygnować ze świadczeń przysługujących pracownicy ciężarnej.

Dlatego też Sąd uznał, że powódka I. W. składając oświadczenie woli w dniu 29 listopada 2012r. działała pod wpływem błędu i następnie skutecznie uchyliła się od skutków złożonego oświadczenia woli, poprzez pisemne oświadczenie z dnia (...) złożone pozwanemu. W tym stanie rzeczy Sąd ustalił, w oparciu o przepis art.177§3 k.p., iż w okresie od dnia 6 grudnia 2012r. do dnia 19 lipca 2013r. (data porodu) między stronami istniał stosunek pracy na warunkach umowy o pracę zawartej w dniu 2 listopada 2012r. (pkt I wyroku).

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia roszczenia powódki o ustalenie, iż stosunek pracy między stronami istniał od dnia 28 sierpnia 2012r. do dnia porodu, w pełnym wymiarze czasu pracy oraz pozostałych roszczeń pieniężnych powódki, za wyjątkiem częściowego roszczenia o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego za używanie i pranie odzieży roboczej, które zostało uwzględnione w pkt II. wyroku.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Zważywszy na fakt, iż pozwany zaprzeczył wszelkim okolicznościom i twierdzeniom zgłoszonym w pozwie, to powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika winna była udowodnić swoje roszczenia, czego zdaniem Sądu nie uczyniła, co skutkowało oddaleniem powództwa w pozostałym zakresie.

Czasokres zatrudnienia powódki, wymiar zatrudnienia, czas pracy oraz pozostałe roszczenia pieniężne powódki zgodnie z wnioskami zawartymi w pozwie mieli potwierdzić zawnioskowani przez nią świadkowie, zarówno obecni jak i byli pracownicy pozwanego. Tymczasem świadkowie: A. S. (2), K. N. i K. K. (2) nie potwierdziły faktu, że powódka

pracowała u pozwanego od 28 sierpnia 2012r. w pełnym wymiarze czasu pracy i dodatkowo świadczyła pracę w godzinach wyszczególnionych w zestawieniu dołączonym do pozwu. Świadek A. S. (2) wskazała, iż pracowała w innym budynku niż powódka i widziała ją tylko kilka razy. Bardzo krótko ona pracowała (k.84). Świadek K. N. stwierdziła, iż nie zna powódki, nie pracowała z nią, nic jej nie wiadomo na temat tego czy pracowały u pozwanego osoby, które nie miały umowy (k.260-261v). Również świadek K. K. (2) stwierdziła, iż nie wie w jakich godzinach pracowała powódka albowiem pracowały one w oddzielnych barach, oddalonych od siebie o 300 metrów. Nie była pewna co do czasokresu zatrudnienia powódki, nic nie wie na temat wymiaru czasu pracy innych pracowników oraz zatrudniania przez pozwanego pracowników bez umowy pisemnej (k.329).

W świetle powyższych zeznań oraz zeznań świadków: M. D., B. K. i A. S. (1), według których powódka pracowała u pozwanego krótko, po dwie godziny dziennie, Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż dowód w postaci zeznań świadka K. B. jest jedynym miarodajnym dowodem na potwierdzenie wszystkich twierdzeń pozwu. Treści zeznań świadka K. B. przeczą zeznania wszystkich pozostałych świadków przesłuchanych w sprawie. K. B. z całą stanowczością twierdziła, iż powódka pracowała u pozwanego już od dnia 28 sierpnia 2012r., w pełnym wymiarze czasu i w godzinach wskazanych w zestawieniu dołączonym do pozwu pomimo, iż jak wynika z dokumentów zgromadzonych w sprawie (protokół kontroli PIP wraz z załącznikami k.282-324) oraz zeznań pozostałych świadków pracowała ona w innym miejscu niż powódka, w wymiarze ¼ czasu pracy, począwszy od dnia 2 listopada 2012r. Twierdzenia świadka, iż u pozwanego pracowała już wcześniej w toku postępowania dowodowego nie zostały potwierdzone (dowód: zeznania świadków: K. N. k.261, M. D. k.262, B. K. k.263). Oceniając wartość dowodową zeznań K. B. Sąd miał również na uwadze stosunek świadka do pozwanego, który należy określić jako negatywny i emocjonalny. Z wezwania do zapłaty dołączonego do pozwu wynika bowiem, iż K. B. domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 4.500 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w okresie od 04.06.2012r. do 24.11.2012r.

Jak chodzi o zeznania świadka B. S. – matki powódki, to ich treść, świadczy o tym, iż przedstawiła ona wersję wydarzeń uzgodnioną z powódką. Świadek określiła bowiem dokładną datę rozpoczęcia pracy przez powódkę (od dnia 26 sierpnia), a jednocześnie nie była w stanie wskazać okresu pracy powódki u innych pracodawców. Myliła się również, w świetle zeznań powódki, co do daty opuszczenia przez powódkę domu rodzinnego, przeprowadzenia się do S. i zamieszkania wraz z partnerem.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie udowodnienia przez powódkę pracy w godzinach nadliczbowych, Sąd oddalił jej wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego albowiem w tym stanie rzeczy nie sposób było skonstruować popartej dowodami tezy, na podstawie której biegły miałby sporządzić opinię w przedmiocie wysokości wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Zgłoszone przez powódkę roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za gotowość do pracy w miesiącach czerwiec i lipiec 2013r. również nie mogło zostać uwzględnione.

Warunkiem zachowania przez pracownika prawa do wynagrodzenia za przerwę w wykonywaniu pracy powstałą na skutek przeszkody wynikłej z przyczyn dotyczących pracodawcy jest równoważąca świadczenie pracy gotowość do pracy, za którą to zgodnie z art. 81§ k.p. pracownikowi przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania.

Zgodnie z ukształtowanym przez judykaturę stanowiskiem cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są: zamiar wykonywania pracy, psychiczna i fizyczna zdolność do świadczenia pracy, uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz pozostawanie w dyspozycji pracodawcy. Gotowość do pracy to stan świadomości i woli pracownika obiektywnie zdolnego do wykonywania pracy polegający na rezygnacji z pełnej swobody dysponowania swoją osobą i czasem, na godzeniu się na ograniczenie tejże wolności na rzecz i przez pracodawcę. Dla ustalenia zamiaru świadczenia pracy obecność pracownika w zakładzie pracy nie jest konieczna, wystarczy potwierdzenie przez niego gotowości stawiania się na każde wezwanie pracodawcy. Pracownik może powiadomić o tym pracodawcę telefonicznie, korespondencyjnie lub osobiście – stawiając się na stanowisku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2007r., II PK 80/07).

Z dokumentacji medycznej dotyczącej powódki oraz z treści jej zeznań (k.332) wynika, iż w miesiącach czerwiec – lipiec 2013r. nie była ona zdolna do pracy ze względu na ciążę. Ciąża była bowiem zagrożona od samego początku i w jej trakcie powódka kilkakrotnie przebywała w szpitalu, w tym w okresach: 11.06.2013r. – 14.06.2013r., 09.07.2013r. – 12.07.2013r.

Wobec braku zdolności powódki do świadczenia pracy w w/w okresie, a więc nie spełnienia jednej z przesłanek, od zaistnienia której prawo do wynagrodzenia za gotowość do pracy jest uzależnione, Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w miesiącach czerwiec – lipiec 2013r.

Warunkiem odpowiedzialności za naruszenie dób osobistych o której mowa w art.448 k.c. jest udowodnienie czynu, który naruszenie dób osobistych spowodował. Zdaniem Sądu powódka w sprawie niniejszej nie wykazała, iż pozwany bez jej zgody i wiedzy utrwał jej wizerunek za pomocą kamery zainstalowanej w toalecie pracowniczej, co w konsekwencji skutkowało oddaleniem roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia. Przesłuchani na te okoliczności świadkowie nie stwierdzili aby taką kamerę w toalecie widzieli jak również nie potwierdzili faktu rejestrowania wizerunku powódki przez pozwanego. Sama powódka takiego faktu również nie stwierdziła, roszczenie swoje opierała bowiem na stwierdzeniu, iż wykrycie przez pozwanego rzekomej kradzieży pieniędzy przez jedną z pracownic, oznacza że pozwany rejestrował jej wizerunek. Podkreślała ponadto, iż pozwany w rozmowie z nią przyznał, że kamera w łazience faktycznie była i ona dysponuje nagraniem z tej rozmowy, jednakże takie nagranie rozmowy w sprawie nie zostało przedstawione. Z kolei matka powódki B. S. przesłuchana na tę okoliczność zeznała „...ja osobiście nie widziałam, że wstawił tam kamery. Pozwany odpowiedział, że chciał takiego straszaka wstawić...” (k.330v). Mając na uwadze fakt, iż ani powódka ani też świadkowie nie wiedzieli i nie widzieli, że w toalecie pracowniczej pozwany zamontował kamerę i rejestrował wizerunek pracowników, w tym powódki, okoliczności przywoływane przez nich w zeznaniach a dotyczące ujawnienia rzekomej kradzieży pieniędzy traktować należy jako plotkę a nie fakt.

Jak chodzi o roszczenie o zapłatę ekwiwalentu za używanie i pranie odzieży roboczej, to pozwany przyznał, że za okres faktycznie wykonywanej pracy przez powódkę nie wypłacił jej takiego ekwiwalentu. Ekwiwalent był wypłacany wszystkim zatrudnionym przez pozwanego pracownikom raz na kwartał w wysokości 105 zł (35 zł miesięcznie). W tych okolicznościach Sąd uwzględnił roszczenie powódki i zasądził na jej rzecz ekwiwalent za używanie i pranie odzieży za miesiąc listopad 2012r. (pkt II wyroku).

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 102 k.p.c. odstępując od wzajemnego obciążania stron tymi kosztami. U podstaw takiego rozstrzygnięcia legł fakt w jakiej sytuacji rodzinnej i majątkowej znajduje się obecnie powódka. Zarówno powódka jak i jej mąż nie pracują zawodowo, mają na utrzymaniu kilkumiesięczne dziecko, korzystają z pomocy rodziców i u nich zamieszkują (pkt IV wyroku).

Na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398) obciążono pozwanego opłatą sądową, od uiszczenia której powód był ustawowo zwolniony, w części w jakiej proces przegrał (pkt V wyroku).

SSR Alicja Wiśniewska